

rammo; ning sain Jummalal õnnistamist;  
ollen ka ikka Jummalal ees kõndinud ommas  
waggadusjes ja inimestega rahhus ellanud;  
sellega walmistasin ennesele rahho ja rõmo.  
Keik sedda aastad kiinitasid ja kaswatasid.  
— Te nendasammoti, poiske, siis sinnogi  
wannadus on kui täis wiht, mis õiska-  
misega reiallusse korjatakse.

Ugga kelle arrotisjeks panned sa kurja in-  
nimesse wannadust?

Wata siin, wastas wanna isä, se õh-  
hakas. Temma on üksik ja mahhajatud,  
ja temma hal pea tuultele mängiks. Need  
tedda luggupiddamata ja murresematta  
latale pillawad. Täis wiliäpea olgo sulle  
tähheks, ja üksik õhahas nomiaks! —

## 5. Hillel ja Maimon.

Targal Hillelit olli üks õppia, Maimon  
nimmi, ning Hillel tundis suurt rõmo se  
nore mehhe heast moistusjess ja tarkusjess.  
Ugga temma sai kuulda et Maimon liaste

omma ennese tarkusse peäle lotis ja koggoni  
palwet teggematta jättis. Sest se noor-  
mees mõtles nenda ommas süddames: Mis  
eest teeksin palwet? Kas Jummalal, kes  
keik teab, meie sanno tarwis, et Ta woiks  
aidata ja anda? Siis Ta polleks ennem  
kui inimesse laps. Kas inimeste pallu-  
missed ja õhkamisjed woiwad temma mele  
ja nou teisiti pöörda? Eks se Keigeheldem  
anna meile ilmapalweta isteennesest sedda  
mis heaks ja kasuks tulleb? Nenda mõt-  
les noormees ommas süddames. Ugga  
Hillel olli wägga murret et Maimon en-  
nast targemaks piddas kui Jummalal fan-  
na, ja wöttis ette tedda õige tele juhhatada.

Kui ühhel päwal Maimon temma jure  
tulli, leidis ta Hillelit rohhoedas palmiyude  
warjus istmast, ja pead mõttes kae peäle  
toetamast. Siis küsis Maimon ja ütles:  
Õppetaja, mis peäle sa järrelemõtted?  
Hillel, pead illestõstes, wastas nenda:

Wata! on mul üks hea sõbber, kes om-  
ma pärrandusse madest ellab. Need temma